

Homilie z blahořečení dona Álvara

Homilie kardinála Angela
Amata, hlavního celebranta
mše blahořečení dona Álvara
del Portilla

05.10.2014

1. „Pastýř podle Kristova srdce,
horlivý služebník církve"¹. Takto
popisuje blahoslaveného Álvara del
Portilla papež František, jako
dobrého pastýře, který jako Ježíš zná
a miluje své ovce. Ty, které se ztratily,

nosí zpět do ovčince, obvazuje zraněné a obětuje za ovce i svůj život².

Nový blahoslavený byl už v mládí povolán, aby následoval Krista, aby se poté stal bdělým služebníkem církve a hlásal světu bohatství a slávu tajemství Vykoupení. „My o něm kážeme, každého člověka napomínáme, každého člověka učíme s veškerou moudrostí, abychom každého člověka učinili dokonalého ve spojení s Kristem, O to usilovně pracuji a zápasím, jak mi on k tomu dává svou sílu a jak se ona ve mně mocně projevuje“³. Toto hlásání Krista spasitele vykonával don Álvaro s absolutní věrností Kristovu kříži a zároveň s příkladnou křesťanskou radostí v těžkostech. Proto nám dnes liturgie připomíná tato apoštolova slova: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na mém těle doplňuji to, co ještě zbývá vytrpět do plné míry

Kristových útrap. Má z toho prospěch jeho tělo, to je církev"⁴.

2. Je mnoho ctností, například víra, naděje a láska, které blahoslavený Álvaro žil hrdinským způsobem. Praktikoval tyto ctnosti ve světle blahoslavenství mírných, milosrdných a lidí s čistým srdcem. Všechna svědectví se shodují. Navíc je třeba zdůraznit jeho duchovní a apoštolské sjednocení se svatým zakladatelem a jeho lidskost.

Svědci potvrzují, že Álvaro byl už od dětství „velmi veselé povahy, hodně studoval a nikdy nevytvářel problémy. Byl milý, prostý, veselý, zodpovědný a dobrý..."⁵.

Po své matce Clementině zdědil klidnou povahu, jemnost, porozumění, zvyk usmívat se, mluvit o ostatních dobře a neodsuzovat předčasně. Byl skutečným kavalírem a nebyl upovídaný. Jeho vzdělání inženýra mu pomohlo

systematizovat myšlenky a schopnost jít vždy k jádru problému. Vzbuzoval respekt a obdiv.

3. S jeho pečlivostí v práci byl spojen i mimořádný duchovní život. V jeho duši se spojoval intenzivní vnitřní život s neúnavnou apoštolskou horlivostí. Spisovatel Salvador Bernal konstatuje, že dokázal prózu každodenní práce měnit v poezii.

Byl příkladem ve věrnosti evangeliu, církvi a učení papeže. Vždy, když navštěvoval chrám svatého Petra, měl ve zvyku modlit se vyznání víry u apoštolova hrobu a *Salve regina* u obrazu Panny Marie, Matky církve.

Vyhýbal se zdůrazňování své osoby, protože předával pravdu evangelia a celistvost tradice, ne své názory. Jeho duchovní život se opíral o eucharistickou zbožnost, úctu k Panně Marii a svatým. Svou Boží přítomnost oživoval střelnými modlitbami. Mezi nejčastějšími byly:

*Cor Iesu Sacratissimum et Misericors,
dona nobis pacem!, Cor Mariae
Dulcissimum, iter para tutum* a
vzývání Panny Marie: Svatá Maria,
naděje naše, služebnice páně, trůne
moudrosti.

4. Rozhodující moment v jeho životě
bylo povolání do Opus Dei. Ve 21
letech, v roce 1935 odpověděl, poté
co se setkal se svatým Josemaríou,
velkoryse na Boží povolání ke
svatosti a apoštolátu.

Měl hluboký synovský vztah ke
Svatému otci. Jeho učení vděčně
přijímal a předával ho všem členům
Opus Dei. V posledních letech života
často líbal svůj prelátský prsten,
který mu udělil papež, aby tak
vyjádřil své spojení s římským
biskupem. Připojoval se k
papežovým výzvám k modlitbě a
postu za mír, za jednotu křesťanů a
za evangelizaci Evropy.

Pozornost upoutávala jeho moudrost a upřímnost při posuzování událostí a osob, jeho respekt ke cti a svobodě ostatních, síla, se kterou snášel fyzické i morální těžkosti, umírněnost, která se projevovala střídmostí a vnitřním i vnějším umrtvováním. Blahoslavený Álvaro předával libou vůni Krista - *bonus odor Chrisit*⁶ -, projevoval autentickou svatost.

5. Přesto existuje ctnost, kterou žil Álvaro del Portillo zvláště mimořádným způsobem a kterou považoval za nutnou podmínku svatosti a apoštolátu. Šlo o ctnost pokory, která je napodobováním a následováním Krista, který je tichý a pokorný srdcem⁷. Miloval Ježíšův skrytý život a nepohrdal ani jednoduchými gesty lidové zbožnosti, jako je například zvyk vyjít Svaté schody v Římě po kolenou. Jednomu věřícímu Prelatury, který toto místo navštívil, ale schody vyšel po nohou,

protože se považoval za zralého a dobře formovaného člověka, řekl s úsměvem, že on sám schody vyšel po kolenou, přestože tam byl vydýchaný vzduch a žádné větrání⁸. Byla to velká lekce prostoty a zbožnosti.

Mons. del Portillo se nechal „nakazit“ chováním našeho Pána, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil⁹. Proto se často modlil a rozjímal eucharistický hymnus *Adoro Te devote, latens deitas*. Rozjímal o životě Panny Marie, pokorné služebnice Páně. Občas citoval větu Cervantese z jeho Příkladných novel: „Bez pokory není ctnost ctností“¹⁰. A často opakoval střelnou modlitbu oblíbenou mezi členy Díla: „*Cor contritum et humiliatum, Deus, non despicias*“¹¹. Srdcem pokořeným a zkroušeným Bože nepohrdneš.

Stejně jako pro svatého Augustina byla pro něho pokora spojena s

láskou¹². Opakoval radu, kterou přijal od zakladatele Opus Dei, který citoval svatého Josefa Calasanského: „Chceš-li být svatý, buď pokorný. Chceš-li být svatější, buď pokornější. Chceš-li být velmi svatý, buď velmi pokorný“¹³. Nezapomínal, že Ježíšovým trůnem při vjezdu do Jeruzaléma byl oslík. Jeho spolužáci z doby studia kromě jeho mimořádné inteligence pamatují na jeho prostotu člověka, který se nepovažuje za lepšího než ostatní. Za svého největšího nepřítele považoval pýchu. Jeden svědek nás ujišťuje, že byl zosobněním pokory¹⁴.

Jeho pokora nepřitahovala pozornost, nebyla přehnaná, nýbrž milá a radostná. Jeho radost pramenila z přesvědčení, že osobně za mnoho nestojí. Na začátku roku 1994, posledního roku na zemi, prohlásil na jednom setkání se svými dcerami: „Říkám to vám i sám sobě. Celý život musíme bojovat, abychom

byli upřímní. Máme vynikající příklad pokory našeho Pána, Panny Marie a svatého Josefa. Učme se od nich. Bojujme proti vlastnímu já, které se neustále zvedá jako zmije, aby nás uštkla. Ale můžeme si být jisti, že pokud budeme blízko Kristu, který je z rodu Panny Marie, on sám rozdrtí hadovi hlavu"¹⁵.

Pro dona Álvara byla pokora „klíčem, který umožňuje otevřít dveře svatosti", zatímco pýcha představovala největší překážku k nazírání a milování Boha. Říkal: „Pokora z nás strhává směšnou papírovou masku, kterou nosí pokrytci připoutaní jen k sobě samým"¹⁶. Pokora je uznáním našich omezení ale také naší důstojnosti Božích dětí. Největší pochvalu jeho pokoře vyjádřila jedna žena z Opus Dei, která po smrti Zakladatele pronesla: „Tím, kdo ve skutečnosti umřel, je don Álvaro, protože náš Otec žije dál ve svém zástupci"¹⁷.

Jeden kardinál vypráví, že když četl o pokoře v řeholi svatého Benedikta nebo v Duchovních cvičeních svatého Ignáce, zdálo se mu, že jde o tak vysoký ideál, že ho člověk ani nemůže dosáhnout. Ale potom, co poznal blahoslaveného Álvara, pochopil, že je možné žít pokoru takovým způsobem.

6. Na blahoslaveného můžeme vztáhnout slova kardinála Ratzingera, která vyslovil v roce 2002 při příležitosti svatořečení Zakladatele Opus Dei. Tehdejší prefekt Kongregace pro nauku víry řekl: „Hrdinská ctnost neznamená, že člověk koná sám velké věci, nýbrž že se v jeho životě objeví skutečnosti, které on neudělal, pouze byl dostatečně otevřený a ochotný nechat Boha jednat ... Toto je svatost"¹⁸.

Toto je poselství, které nám dnes předává blahoslavený Álvaro del

Portillo, „pastýř podle srdce Kristova, horlivý služebník církve“¹⁹. Zve nás, abychom byli svatí jako on, abychom žili svatost, která je příjemná, milosrdná, tichá a pokorná.

Církev a svět potřebují tuto svatost, aby se její vůně vyčistila ohniska neřestí, které se s arogantním důrazem rozšiřují.

Víc než kdy jindy potřebujeme čistotu svatosti, abychom potřeli nákazu nemorálnosti a zkázy. Svatí nás zvou, abychom do lůna církve přinášeli čistý vzduch Boží milosti, která obnovuje tvář země.

Ať nás Maria, pomocnice křesťanů a matka svatých chrání a ať nám pomáhá.

Blahoslavený Álvaro, oroduj za nás.

1 Papež František, Apoštolské breve o blahorečení Božího služebníka

Álvara del Portilla, biskupovi
prelátovi Opus Dei, 27-IX-2014.

2 Srov. Ez 34, 11-16; Jan 10,11-16.

3 Kol 1, 28-29.

4 Tamtéž, 24.

5 Positio super vita, virtutibus et
fama sanctitatis, 2010, díl. I, str. 27.

6 2 Kor 2,15.

7 Mt 11, 29.

8 srov. Positio super vita, virtutibus
et fama sanctitatis, 2010, díl. I, str.
662.

9 Mt 20, 28; Mk 10, 45.

10 Miguel de Cervantes, Příkladné
novely: "Rozhovor dvou psů". Srov.
Positio super vita, virtutibus et fama
sanctitatis, 2010, díl. I, str. 663.

11 Žl 51 [50], 19.

12 Svatý Augustin, De sancta virginitate, 51.

13 Svatý Josemaría Escrivá, slova uvedená v A. Vázquez de Prada, Zakladatel Opus Dei, díl. I, Rialp, Madrid 1997, str. 18.

14 Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis, 2010, díl. I, str. 668.

15 Tamtéž, str. 675.

16 Tamtéž.

17 Tamtéž, str. 705.

18 Tamtéž, str. 908.

19 Papež František, Apoštolské breve o blahořečení Božího služebníka Álvara del Portilla, biskupovi prelátovi Opus Dei, 27-IX-2014.

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
homilie-z-blahoreceni-dona-alvara/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/homilie-z-blahoreceni-dona-alvara/)
(09.08.2025)